

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. — Amann & Sohne i Cousin Filterie przeciwko Komisji

(Sprawa T-446/05)

(2006/C 60/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Amann & Söhne GmbH & Co. KG (Bönningheim, Niemcy) i Cousin Filterie S.A.S. (Wervicq, Francja) [Przedstawiciel(-e): A. Röhling i M. Dietrich, Rechtsanwälte]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej,
- ewentualnie, odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2005) 3452 wersja ostateczna z dnia 14 września 2005 r. wydaną w sprawie 38.337 — PO/Garne (uzupełnioną przez decyzję pozwanej C[2005] 3765 z dnia 13 października 2005 r.). W zaskarżonej decyzji zostały na skarżące nałożone grzywny za naruszenie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o EOG.

Na poparcie swojej skargi skarżące przytaczają sześć zarzutów.

Po pierwsze, kwestionują one naruszenie art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. W związku z tym podnoszą one, że Komisja błędnie założyła w art. 1 zaskarżonej decyzji, iż doszło do trzech odrębnych naruszeń art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 ust. 1 Porozumienia o EOG. W rzeczywistości, zdaniem skarżących, mamy tu do czynienia z jednym naruszeniem w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003. Dodatkowo pozwana błędnie określiła czas trwania naruszenia.

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że został naruszony art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962⁽²⁾ lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Ich zdaniem Komisja wymierzyła grzywnę przekraczającą 10 % całkowitego obrotu grupy Amman z naruszeniem powyższych przepisów.

Poza tym zaskarżona decyzja Komisji jest sprzeczna z zasadami równego traktowania i proporcjonalności.

Po czwarte, Amann & Söhne GmbH & Co. KG zarzuca Komisji, że błędnie zastosowała wytyczne w odniesieniu do przemysłowych nici do szycia poprzez błędne zróżnicowanie przy okreś-

leniu kwoty wyjściowej, poprzez błędne obliczenie czasu trwania naruszenia, jak również poprzez błędne nieuwzględnienie okoliczności łagodzących.

Zarzut piąty skarżących dotyczy błędnego zastosowania wytycznych w odniesieniu do przemysłu samochodowego. To naruszenie Komisji polega na błędnym obliczeniu kwoty podstawowej oraz nieuwzględnieniu okoliczności, że w rzeczywistości nigdy nie doszło do naruszenia.

Wreszcie skarżące podnoszą, że pozwana naruszyła w przypadku skarżących zasadę do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 oraz ich prawa do obrony w rozumieniu art. 27 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17, pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21.2.1962, str. 204).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. — Dikigorikos Syllogos Ioanninon przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-449/05)

(2006/C 60/82)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dikigorikos Syllogos Ioanninon (Ioannina, Grecja) [Przedstawicie: Sotirios Athanasiou, avocat]

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności uregulowań zawartych w art. 11 lit. c pkt (i) i (ii) oraz lit. d), art. 12, 13, 50 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽¹⁾
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca Dikigorikos Syllogos Ioanninon (izba adwokacka) będąc zdania, że dyrektywa, której dotyczy skarga, dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, jako że jest ona organem krajowym właściwym w sprawach oceny kwalifikacji zawodowych osób pragnących uzyskać w niej członkostwo wnosi w niniejszej skardze o stwierdzenie nieważności niektórych przepisów tej dyrektywy. Jej zdaniem przepisy te zrównują wyższy poziom kwalifikacji zawodowych z poziomem znajdującym się bezpośrednio poniżej i umożliwiają Państwu Członkowskiemu zrównanie w przepisach krajowych świadectwa ukończenia studiów prawniczych na poziomie szkoły wyższej ze świadectwami ukończenia nauki na niższym poziomie i przyznanie tych samych praw do wykonywania zawodu posiadaczom dyplomów uzyskania wykształcenia pomaturalnego i posiadaczom dyplomów ukończenia studiów prawniczych na poziomie szkoły wyższej, również wtedy gdy nie spełniają oni wymogów ustanowionych przez państwo przyjmujące.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że przyjmując przedmiotową dyrektywę organy Wspólnot znacznie przekroczyły granice swoich kompetencji i uzurpowały sobie ustanowione przez konstytucję kompetencje Republiki Greckiej w dziedzinie organizacji i struktury kształcenia uniwersyteckiego. Ponadto skarżąca powołuje się na naruszenie zasad subsydiarności, proporcjonalności, bezpośredniości, spójności oraz zasad unikania nadużyć [władzy] i wzajemnego poszanowania kompetencji konstytucyjnych organów krajowych i organów wspólnotowych. Następnie skarżąca podnosi naruszenie art. 6 UE w zakresie, w jakim kwestionowana dyrektywa narusza prawa podstawowe do bezpłatnego wykształcenia, swobodnego wyboru wykształcenia i zawodu oraz do efektywnego wykonywania uznanego świadectwa ukończenia studiów.

Ponadto skarżąca powołuje się na naruszenie dorobku wspólnotowego (*aquis communautaire*) i w konsekwencji naruszenie przez kwestionowaną dyrektywę art. 2 i 3 UE. W końcu skarżąca podnosi niewystarczające i sprzeczne uzasadnienie aktu prawnego, którego dotyczy niniejsza skarga.

(¹) Dz.U. L 255 z 30.09.2005, str. 22

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2005 r. — Belgian Sewing Thread przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-452/05)

(2006/C 60/83)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Belgian Sewing Thread N.V. [Przedstawiciel: H. Gilliams, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- a) w ramach skargi o stwierdzenie nieważności:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2005) 3452 wersja ostateczna z dnia 14 września 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o EOG (sprawa 38.337 — PO/Nici) w zakresie, w jakim zostało w nim ustalone, że skarżąca uczestniczyła w stwierdzonym tam naruszeniu w tym samym stopniu co inne przedsiębiorstwa biorące w nim udział oraz art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim nakłada on na skarżącą grzywnę;
 - ewentualnie, uchylenie lub przynajmniej znaczne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- b) w ramach skargi o odszkodowanie:
 - stwierdzenie odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 235 WE i art. 288 WE;
 - zobowiązanie Komisji do zapłaty odszkodowania za szkody już poniesione i szkody przyszłe będące następstwem opublikowania przez Komisję wewnętrznych wykazów cen skarżące;
 - zobowiązanie Komisji do zapłaty odsetek w wysokości 8 % rocznie, naliczanych od momentu popełnienia przez Komisję uchybienia;
 - zobowiązanie Komisji do zapłaty zaliczki na poczet odszkodowania w wysokości 705 812 EUR do czasu sporządzenia opinii biegłego;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym rzędzie skarżąca kwestionuje wspomnianą decyzję Komisji w zakresie, w jakim zostało w niej ustalone, że skarżąca uczestniczyła w stwierdzonym tam naruszeniu w tym samym stopniu co inne przedsiębiorstwa biorące w nim udział oraz wnosi o uchylenie lub przynajmniej znaczne obniżenie nałożonej na nią grzywny.

Skarżąca stwierdza, że popełnione przez nią naruszenie zostało błędnie zaliczone do kategorii bardzo poważnych naruszeń. Zdaniem skarżące Komisja naruszyła w ten sposób zasadę słuszności i proporcjonalności, art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 (¹) oraz obowiązek uzasadnienia i prawo do obrony. Zdaniem skarżące Komisja nie uwzględniła faktu, że skarżąca nie odgrywała żadnej roli w planowaniu i organizowaniu naruszenia, nie uczestniczyła w spornych spotkaniach mających na celu zawarcie porozumień ograniczających konkurencję oraz tego, że skarżąca nigdy nie wprowadziła w życie tych porozumień.